

รามเกียรติ์ฮาเฮ

พันสายตาฤๅษีมาหนุมานก็ทะยานขึ้นฟ้าเหาะไปยังเขานิลกา
ลาเป็นที่หมาย แต่ก็ถูกอสูรล้อมเมืองเหาะมาสกัดไว้ อสูรล้อม
เมืองนี้เป็นนายด่านของลงกา มีหน้าที่ป้องกันศัตรูเข้าเมือง
เป็นยักษ์สี่หน้าแปดมือ อาวุธครบมือทั้งแปด หนุมานก็เข้าสู่
กับอสูรล้อมเมือง สู้กันสักพักก็เอาตรีฟันอสูรจนคอขาดตาย
แล้วหนุมานก็เหาะเข้ากรุงลงกา แปลงกายเป็นทหารยักษ์ปะปน
เข้าไปในวังทศกัณฐ์ แล้วจึงร้ายเวทสะกดให้หลับกันหมดทั้งวัง
เที่ยวเดินหานางสีดาทั่วทั้งวังก็ไม่พบ จนปัญญาเข้าจึงเหาะกลับ
ไปหาพระนารทฤๅษี แปลงกายเป็นลูกลิงแล้วก็เข้าเสียบเคียง
ถามถึงนางสีดา

ฤๅษีได้ยินคำถามของลิงก็ถอนใจ

“ไอ้จ้อเอ๊ย ถึงข้าจะอยู่ในแดนยักษ์แต่ข้าก็ไม่ได้เห็นด้วย
กับพวกมันที่รุกรานเทวดาและมนุษย์ แล้วยังไปลักพาตัวนาง

สีดา มาเสียอีก นางสีดานั้นเข้าได้ข่าวมาว่าทศกัณฐ์เอาไปไว้ใน
อุทยาน ไม่กล้าเอาเข้าวังเพราะกลัวนางมณโฑตบเอา ทศกัณฐ์
เข้าไปเกี่ยวพานางสีดาอย่างไรก็ไม่ได้ผล เพราะมันไม่หล่อ
เหมือนพระราม โคนดำเอาเหมือนหมูเหมือนหมา หน้ามันยัง
กะแข็งเจียวหูหญิงที่ไหนจะเอา มัน นี่ถ้าไม่ได้เป็นเจ้าเมืองจาง
มันก็ได้เมียหรือกะ เข้าหลอกว่ามันตั้งเยอะยังหาเมียไม่ได้
เหอ ๆ ๆ ว่าแต่เอ็งเหอะ มาถามเรื่องนางสีดาทำไม มันคิด
วิสัยลิงป่าเสียแล้วโว้ยไอ้จ้อ เอ็งเป็นใคร คิดจะไปทำอะไรที่
ลงกา”

หนุมานฟังคำถามฤๅษีแล้วก็ยิ้มแห้ง ๆ ต้องยอมสารภาพว่า

“หนูชื่อหนุมานเป็นทหารพระรามจะ ท่านใช้ให้มาส่งข่าว
ให้นางสีดาเห็นว่าท่านกำลังมาช่วย”

“ลูกใครวะ”

“อ้อ ลูกท้าวทศรถจ้ะ”

“หา? เอ็งนะเรอะลูกท้าวทศรถ”

“เปล่าจ้ะ พระรามนายหนูตะหาก”

“ไอ้เปเรต ก็เข้าถ้ำถึงตัวเอง ไม่ได้ถ้ำถึงพระราม เอ็งนะ
ลูกใคร”

หนุมานยืมหวานจ้อย

“ลูกพระพายจะ เก่งหรือจะ ใครฆ่าก็ไม่ตาย แปลง
กายได้สารพัด”

“หือ? แปลงร่างได้ก็ไอ้มดแดงสิวะ มันเลิกฉายไปนาน
แล้วไม่ใช่หรือ”

ทหารพระรามหัวเราะจนเห็นฟันหลอ

“เลิกฉายนานแล้วจะ แต่มีมดมีแมงอะไรออกมายั่วเย้าไป
หมด ดูกันไม่หวาดไม่ไหวสงสัยจะเป็นลูกหลานไอ้มดแดง”

ฤษีอมยิ้ม

“อะไรๆมันก็สู้พาวเวอร์เรนเจอร์ไม่ได้หรอก ไอ้หลานเอ๊ย
ตาตุแล้วตาชอบมาก อีหนูที่มันเป็นเรนเจอร์ตัวสี่ชมพูนั้นนะ
หน้าตามันน่ารักดี ตายังเอารูปมันมาติดในห้องนอน”

หนุมานหัวเราะคิกคัก

“หนูก็มีรูปติดที่ห้องนอนเหมือนกันจะ แต่เป็นรูปไอ้ชระ”

“อ้อ เอ็งนี่มันทะเลิ่งไม่ใช่เล่น คราวหลังจากผ่านมาแวะเอามา ฝากตาบ้างสิวะ ง่า เอ็งรีบไปตามหานางสีดาได้แล้ว ชักช้า พระรามจะตามมาเหยียบ ไปดีมีชัยนะหลานเอ๊ย”

หนุมานลงกราบฤๅษีแล้วก็ทะยานเหาะขึ้นฟ้า มุ่งตรงไปที่ อุทยานของทศกัณฐ์ ที่อุทยานนั้นมีทหารยักษ์ระวางรักษาเข้มงวดกวดขันมาก หนุมานเห็นว่าขึ้นบุกเข้าไปก็คงต้องรบกันยับ แล้วก็ไม่รู้ว่านางสีดาจะอยู่หรือเปล่า คิดแล้วจึงแปลงกายเป็น ลิงน้อยห้อยโหนต้นไม้ล่องเข้าไปในอุทยาน ทหารยักษ์เห็นเข้า ก็ไม่นึกสงสัย

ในเวลานั้นทศกัณฐ์ก็ยกพลเข้าสวนไปหานางสีดา ความที่ เจ้าศเจ้าอย่าง เพียงแต่มาเกี่ยวนางสีดาก็ยกพลมามากมาย ราวอเมริกาส่งทหารไปรบในอิรัก พอนางสีดาเห็นทศกัณฐ์เข้ามาหากก็เมินหน้าหนี ยักษ์เจ้าชู้ก็ไม่กระดาก กลับเข้าโลมนาง ด้วยคำหวาน

“แม่สีดาจ๋า แม่งามสามโลก มานั่งชมสวนอยู่อย่างนี้ยุ่งกั๊ด แม่บ้างหรือเปล่า ถ้ามียุ่งมากั๊ดพี่จะสั่งทหารให้ไล่จับยุ่งมาเชือด คอทิ้งให้หมด แฮะๆ หันมาพูดกับพี่บ้างสิจ๊ะ”

“ฉันไม่มีอะไรจะพูดกับแก” นางสีดาพูดทั้งคอแข็ง

“ไม่มีอะไรจะพูด ยิ้มให้พี่ดูก็ได้จะ เห็นแม่ยิ้มแล้วพี่ไม่
ต้องกินข้าวไปสามวัน”

คราวนี้นางสีดาหันมาตวาด

“ไปให้พ้นหน้า ไ้อัยักษ์บ้ำกาม ไ้อัยักษ์ซีกอ ฉันอยู่กับ
ผัวฉันดีดีแกเสือกจับตัวฉันมาทำไม ปานนี้ผัวฉันไม่ไปหาผู้หญิง
ใหม่แล้วหรือ ไ้อัยบหาย ดีแต่ทำให้ชาวบ้านเขาเดือดร้อน
ยักษ์อย่างมึงเกิดมาหนักแผ่นดินแท้ๆ ความดีไม่มีทำ ตั้งหน้า
ตั้งตาจะทำแต่ความชั่วเหมือนพ่อแม่ไม่เคยสั่งสอน อปรีย์สี
กบาลอะไรอย่างนี้ นี่ดีนะว่ากูถือศีลแปดกู่ถึงสงบปากสงบคำ
ได้ ม่ายงั้นแม่ดำเซ็ดเม็ดเลยมึง”

ทศกัณฐ์ทำหน้าต๋ม จะพูดอะไรอีกก็กลัวนางสีดาจะยิงโกรธ
ไปใหญ่ จึงมาลงที่นางข้าหลวงซึ่งสั่งไว้ให้โอบล้อมให้นางสีดาใจ
อ่อน

“อิพวกนี้ก็เลี้ยงไว้เปลืองข้าวสุก สั่งไว้นานแล้วให้พวกมึง
เกลี้ยกล่อมแม่สีดาก็ทำกันไม่ได้ คอยดูนะถ้ากูกลับมาอีกแล้ว
แม่สีดาอย่าใจอ่อนกูจะฆ่าพวกมึงเสียให้หมด”

ว่าแล้วพญายักษ์ก็พาไพร่พลกลับปราสาทไป พวกนาง
ข้าหลวงนี่ก็กลัวตายก็เล่นงานนางสีดาบ้าง

“ยังไงยะหล่อน จะเล่นตัวไปถึงไหน ผัวก็มีแล้ว ไม่ใช่
สาวชิง เป็นเมียเจ้านายฉันมันไม่ดีตรงไหน ใครๆก็เกรงกลัว
บารมีท่าน ผัวหล่อนมีอะไรดี เทียวเดินท่อมๆในป่าหาฝิ่นสูบ
ชาตินี้ไม่มีอนาคต บ้านเมืองตัวเองก็รักษาไว้ไม่ได้ คอยดูนะ
ถ้าหล่อนยังดื้อด้านกับนายฉันต่อไปล่ะก็ ฉันไม่เอาหล่อนไว้แน่
ถ้าเจ้านายจะฆ่าพวกฉัน ฉันก็จะฆ่าหล่อนให้หายแค้นเสียก่อน”

นางสีดาเจอของจริงเข้าก็ไปรับประทาน รับประทานอาหารเข้าไปใน
ห้องนอน พวกนางข้าหลวงจับกลุ่มนินทานางสีดากันจนตึกตื่น
ก็กลับไป นางสีดาเห็นพวกข้าหลวงหลับกันหมดแล้วก็มานั่ง
ร้องไห้สะอึกสะอื้นไต่ต้นไต่กิ่งโศกสงสารตัวเอง เห็นชีวิตไม่มีอนาคต
ถ้าไม่ยอมเป็นเมียทศกัณฐ์ก็คงถูกนางข้าหลวงฆ่าตาย จึงตัดสินใจ
ใจเอาสไบมารวบเข้าเป็นเกลียว แล้วผูกโยงเข้ากับกิ่งโศก
เหยียบก้อนหินขึ้นผูกคอกับสไบแล้วก็ทิ้งตัวลงมา หนุมานเห็น
เข้าก็ตกใจ รีบโฉบเข้ามาอุ้มนางสีดาแก้ม้าสไบที่ค้อออก
พอนางสีดาเหยียบพื้นได้ เห็นลิงมาช่วยชีวิตไว้ก็โกรธ

“เหม่ ไฉ่ลิ่งจ้อ ใครใช้ให้มึงเข้ามาช่วยกู มึงนี่เสือกจริง
เป็นลิงไม่อยู่ตามประสาลิง”

หนุมานกลายเป็นพญาวานรตามเดิม ลงกราบนางสีดา
แล้วทูลว่า

“พระแม่เจ้า หม่อมฉันชื่อหนุมานเป็นทหารพระราม พระองค์
ใช้ให้หม่อมฉันมาส่งข่าวว่ากำลังพาพลลิงบุกมาลงกาเพื่อมาช่วย
พระแม่เจ้าเพคะ”

นางสีดาเขม้ยมองหนุมาน แล้วจึงว่า

“เอ็งอย่ามาโกหกข้า ไฉ่จ้อ ถ้าเอ็งเป็นทหารพระราม
ทำไมข้าไม่เคยเห็นหน้าเอ็งเลย”

“โธ่ ก็หม่อมแม่ถูกจับมาก่อนนี่เพคะ หม่อมฉันมาถวาย
ตัวหลังจากที่ทศกัณฐ์มันจับหม่อมแม่มาแล้ว ถ้าหม่อมแม่ไม่
เชื่อก็ดูนี่เพคะ”

ว่าแล้วหนุมานก็ควักแหวนกับสไบออกมาจากเอวถวาย
นางสีดา นางสีดาร์ับมาดูแล้วก็ว่า

“แหวนกับสไบนี้ทศกัณฐ์มันก็รู้ความ เอ็งเป็นสพายของ
ทศกัณฐ์มาลวงข้าให้ตายใจระมัง”

หนุมานเกาหัวแกรกๆ

“แหม หม่อมแม่นี้เขื่อยากชิบหายเลย ดีนะที่หม่อมฉัน
เฉลียวใจถึงได้ถามพระผู้ของหม่อมแม่มาก่อน อ้า จำได้ไหม
เพคะ เมื่อครั้งพระรามไปยกคันศรที่เมืองมิถิลา ท่านได้เล่นหู
เล่นตากับหม่อมแม่ที่บัญญัติปราสาทจนเกิดเลิฟแอนด์เฟิสท์ใช้ท์”

คราวนี้นางสีดาอายม้วนตัวน

“ผู้ข้าบอกเอ็งหรือ แหม ปากบอนจริงๆ กินในที่ลับ
แล้วมาไซในที่แจ้ง”

“อ้าว ถ้าไม่บอกหม่อมแม่จะเชื่อหม่อมฉันหรือเพคะ ง่า
ไหนๆหม่อมฉันก็มาพบหม่อมแม่แล้ว หม่อมแม่กลับไปกับ
หม่อมฉันเสียเลยจะดีกว่า”

“หา? กลับยังงีวะ”

หนุมานยึดอกขึ้นในท่าเบ่ง แล้วจึงว่า

“หม่อมฉันจะยึดตัวขึ้นให้เท่าคิงคองในหนึ่ง หม่อมแม่เคย
ดูไหมเพคะ”

นางสีดาพยักหน้า

“เคย ของใหม่ข้าดูทีลิดได้ ของเก่าข้าดูจากยุดบ”

“นั่นแหละจะมะคะ หม่อมลูกจะยึดตัวออกให้เท่านั้น แล้ว
จะให้หม่อมแม่นั่งในมือหม่อมลูก แล้วหม่อมลูกจะเหาะกลับไป
หาพระรามที่เขาคันทมาทน์จะมะคะ”

นางสีดาคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงว่า

“ทำอย่างนี้ไม่ดีแน่ จะเข้าทำนองแจ็กลากไปไทยลากมา
เข้าเป็นผู้หญิง ข้าเสียหาย หากพระรามยังรักข้าอยู่ก็ต้องยก
ทัพมาทำสงครามพาตัวข้ากลับไป พระองค์ก็จะได้เกียรติยศ
ข้าก็ยังรักษาศักดิ์ศรีเอาไว้ได้ นี่ ไฉจ้อ ตั้งแต่เฝ้าไปอยู่กับ
พระรามนะ เห็นมีผู้หญิงไปยุ่มยามด้วยไหมวะ”

ไฉจ้อยกมือปิดปากหัวเราะคิกคัก

“เห็นมืออยู่สองสามคนจะมะคะ ดูเหมือนจะเป็นโคโยตี้ที่
รัชดาฯ”

นางสีดาทำตาโต

“หา? จริงหรือวะ เอาโคโยตีมาเลี้ยงก็ซิบหายเท่านั้นเอง กลับไปได้เมื่อไรแม่แหกอกเสียให้หมดเลย ตอนเราอยู่ด้วยเดินให้ดูก็บ่นว่าไม่อยากดู พอเราไม่อยู่ดันเอาโคโยตีมาดู”

คราวนี้หนุมานหัวเราะงอหาย

“เปล่าหรือกเพคะ หม่อมฉันพูดเล่น พระรามท่านไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงหรือกเพคะ”

“อ้าว ใ้ฉันพูดให้ถูกใจหาย เดี่ยวแม่เหยียบอกเสียนี้ เอาละหมดเรื่องแล้ว เอ็งรีบกลับไปบอกผัวข้าให้รีบยกทัพมา ขึ้นซักซ้ำซ้ำใจอ่อนขึ้นมากก็จะเสร็จทศกัณฐ์เท่านั้นเอง”

“หม่อมแม่ไม่ไปกับหม่อมลูกจริง ๆ หรือเพคะ”

“ไม่ไป เอ็งอย่ามาซ้ำสี่ รีบไปได้แล้ว”

หนุมานเห็นว่านางสีดาไม่เอากับแผนของตัวก็ถวายเป็นขม แล้วกลายร่างเป็นลูกสิงห์ออกมา พอห่างนางสีดามากแล้วก็คิดจะตัดตอนยักษ์ให้เหลือน้อยลง จึงอาละวาดหักกิ่งไม้ในสวนระยำยับไปมาก พวกยักษ์เฝ้าสวนก็มาไล่จับหนุ

มาน ก็ถูกฆ่าตายไปหมด พวกทหารยักษ์เข้ามาสู้บ้างก็โดน
ฆ่าตายไปมาก จนต้องไปตามสหัสกุมารมาปราบ สหัสกุมาร
ก็ยกทัพออกมาปราบลูกลิง แต่ไพร่พลของตัวก็ถูกลูกลิงฆ่าตาย
เกลี้ยง สหัสกุมารโกรธมาก จึงแผลงศรออกมาพร้อมกัน
พันตนก็พันดอก แต่หนุมานก็รวบเอาศรทั้งพันดอกนั้นมาหัก
ทิ้งเสียจนหมด แล้วหนุมานก็เข้าเช่นฆ่าสหัสกุมารจนตายหมด
ทั้งพันตน พวกพลยักษ์เห็นนายตายเกลี้ยง จึงรีบวิ่งไปแจ้ง
กับมโหทรผู้เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย มโหทรไม่
กล้าตัดสินใจเอง จึงเข้าไปทูลความกับทศกัณฐ์ ทศกัณฐ์
ทราบแล้วก็หนึ่งคิด แล้วจึงว่า

“ไอ้ลูกลิงนี่คงไม่ใช่สัตว์ธรรมดา ดีร้ายมันจะเป็นภูตผีแปลง
มา เฮ้ย มโหทร เอ็งจงไปตามอินทรชิตลูกข้ามาปราบไอ้ลิง
ตัวนี้ อย่างบอกว่าลูกลิงธรรมดาจะโวย มันจะน้อยใจว่าพ่อให้
ไปปราบลิง บอกว่าเป็นภูตผีแปลงมานะ”

มโหทรรับคำบัญชาแล้วก็รีบไปเฝ้าอินทรชิต ทูลว่าทศกัณฐ์
ให้ไปปราบลิงแปลง อินทรชิตก็ยกพลไปยังอุทยาน เห็นหนุ
มานหักกิ่งไม้เล่นก็ชี้หน้าตวาดว่า

“ไอ้ลิงป่า ทำไมบ๊องอาจมาเล่นชนในอุทยาน มึงจะหาที่ตายหรือยังงี้”

หนุมานเด็ดลูกพุทราปากัดแล้วหัวเราะชอบใจ

“ที่ตายนะข้าเห็นมีแต่พวกเอ็งเท่านั้น เห็นไหมนอนตายเกลื่อนกลาดไปทั้งสวน ใครทำให้ข้าตายได้ก็ช่วยเข้ามาทำให้ดูหน่อยเถอะวะ”

อินทρχิตโกรธนัก สั่งไพร่พลให้เข้าจับตัวหนุมาน แต่ก็ถูกหนุมานฆ่าตายเสียเกือบหมด อินทρχิตเข้าสู่เองก็เอาชนะหนุมานไม่ได้ จึงเอาศรนาศบาศมายิงใส่ ศรนั้นก็กลายเป็นนาคมารัดตัวหนุมานไว้ ที่จริงหนุมานจะเบ่งตัวให้นาคตัวขาดไปเสียก็ได้ แต่อยากจะเล่นกับพวกยักษ์ให้สนุกเข้าไปอีก จึงแกลังทำเป็นสลบไป อินทρχิตก็สั่งให้เอาโซ่มามัดหนุมานเอาไว้แล้วจึงไปรายงานกับทศกัณฐ์ ทศกัณฐ์ก็สั่งให้ประหารเสีย แต่ไม่ว่าเพชรฆาตจะใช้วิธีไหนก็ฆ่าหนุมานไม่ได้ หนุมานกลับสะบัดโซ่จนขาดแล้วไล่อาละวาดเอากับพวกยักษ์ ทหารยักษ์ไปทูลทศกัณฐ์ ทศกัณฐ์ก็ว่าให้ไปตามหนุมานมา ให้บอกไปว่าไม่ฆ่าแล้วแต่อยากจะพูดด้วย หนุมานก็ยอมมาเฝ้าทศกัณฐ์ เจ้ากรุงลงกาพิจารณาลิงป่าแล้วก็ว่า

“ไอ้ลิงจ๋อ ข้ารู้ว่าเอ็งไม่ใช่ลิงธรรมดา เมื่อเอ็งไม่ยาก
บอกข้าว่าเอ็งเป็นใครก็แล้วไป สำหรับโทษของเอ็งข้าจะยกให้
หากว่าเอ็งจะยอมอยู่ทำงานให้ข้า”

หนุมานงยหน้าขึ้นทำตาละห้อย

“พระองค์จะให้หม่อมฉันทำงานตำแหน่งอะไรพะยะค่ะ”

“ให้เป็นองครักษ์ข้าไงล่ะ ไม่ใช่จะเป็นกันได้ง่ายๆนะโว้ย”

“ขอเดชะ ที่มีพระกรุณาดังนี้ก็เป็นบุญของหม่อมฉัน แต่
หม่อมฉันถูกทุบตีปางตาย เห็นจะมีชีวิตอยู่ไปไม่นาน ถ้าทรง
เมตตาหม่อมฉันแล้วก็โปรดประหารหม่อมฉันเสียดีกว่า”

ทศกัณฐ์ทำตาปริบๆ

“ยังงั้นหรือกระไรแล้วข้าจะฆ่าเอ็งยังไงล่ะ ใช้มาหลาย
วิธีแล้ว ทั้งฟันทั้งแทง เอากระบองใหญ่เท่าต้นตาลตี จนเอา
ข้างเหยียบบเอ็งยังไม่เป็นไร แล้วจะใช้วิธีไหนถึงจะฆ่าเอ็งได้ล่ะ”

หนุมานยังกริม วางแผนที่จะเล่นงานยักษ์ให้รอดวายได้
แล้ว จึงทูลว่า

“หม่อมฉันได้พรว่าจะไม่ตายด้วยอาวุธ จึงไม่มีใครทำอะไรหม่อมฉันได้ แต่ถ้าจะประหารให้ได้ก็ต้องใช้สําลึกกับผ้าชุบน้ำมันยางมาพันทั้งตัว แล้วเอาฟางมามัดรอบตัว พอจุดไฟเผาเข้า หม่อมฉันก็จะมองเห่างไปเองพะยะค่ะ”

“อ้อ เอ็งนี่แปลก บอกวิธีฆ่าตัวเองให้คนอื่นเขาฆ่า เอาเถอะ ข้าจะจัดการให้ เฮ้ย เด็กๆไว้ย จัดการเอาผ้าเอาน้ำมันยางมาตามที่มันบอก”

พวกเพชรฆาตต่างหาผ้าหาฟางและสิ่งของต่างๆมาทำตามที่หนุมานบอก พอพันพอกและมัดกันแน่นหนาดีแล้วก็จุดไฟขึ้น ไฟก็ลุกโชติช่วงโชตินาการ หนุมานก็กลายเป็นลูกไฟวิ่งได้ แกก็เลยวิ่งบายไฟที่มือที่ตัวไปตามผ้าผอนทั่วทั้งวัง เข้าที่ไหนติดไฟที่นั่น ไฟก็ไหม้กรงลงกาโชติช่วงไปทั้งกรง ทศกัณฐ์ต้องขณญาติวงศ์พงศาขึ้นบุษบก แล้วเหาะลี้ภัยไปอยู่ที่เขาสัตนาศรี

หนุมานเผากรงลงกาแล้วก็เหาะลงทะเลเพื่อดับไฟที่ท่วมตัวอยู่ ไฟนั้นก็ดับได้หมดเว้นแต่ที่ปลายหาง ดำผุดดำว่ายอย่างไรไฟที่ปลายหางนั้นก็ดับ หมดท่าเข้าหนุมานก็เหาะ

ไปหาพระนารทฤๅษีแล้วเล่าความให้ฟัง ฤๅษีฟังแล้วก็หัวเราะ
บอกว่า

“ไอ้จ้อเอ๊ย เอ็งนี่ฉลาดแต่ไม่เฉลียว เมื่อใช้น้ำบ่อใหญ่ดับ
ไม่ได้ก็ลองใช้น้ำบ่อน้อยดับสิวะ”

หนุมานฟังพระฤๅษีแล้วก็ทำตาปริบ ๆ

“น้ำบ่อของตาคืออะไรล่ะจ๊ะ”

“ก็คิดเอาสิวะ เอ็งฉลาดเอ็งก็คิดได้”

“โธ่ ตาก็ทำยกท่า เตียวหนุกก็เผาอาศรมตาเสียหรอก”

ฤๅษีสะดุ้งโหยง

“อ๊ะ อย่างนะโว้ย ขึ้นมาเผาอาศรมข้าพ่อตีหลังหักเลย
โดนปลิงเกาะคางคราวก่อนยังไม่เข็ดหรือ”

หนุมานยิ้มแห้ง ๆ นั่งคิดปริศนาของฤๅษีอยู่ครู่หนึ่งก็คิดได้
จึงคว้าหางที่มีไฟติดมาอมไว้ในปาก ไฟนั้นก็ดับได้ หนุมาน
จึงลาพระเจ้าตากลับเขาเหมตวัน เล่าวีรกรรมของตัวให้องค์
กับชมพูพานฟังแล้วจึงพาพลลิงเดินทางกลับเขาคันธมาถน์

ฝ่ายทศกัณฐ์เมื่อถูกสิงวางเพลิงเมืองจนวายวอดแล้วก็คิด
สร้างเมืองใหม่ แต่จะสร้างเองก็ไม่ได้เกียรติ แถมยังเหนื่อย
และต้องรอนาน จึงส่งเปาวนาสุรผู้เป็นอธิบดีกรมวังให้ไปแจ้ง
กับพระอินทร์ให้มาสร้างเมืองให้ พระอินทร์นั้นเมื่อแพ้อินทรชิต
ก็เซ็ดเซี้ยวกันอยู่เลยไม่กล้าหือกับพวกยักษ์ จึงสั่งให้พวก
เทวดาไปช่วยกันสร้างกรุงลงกาขึ้นมาใหม่ พระพิรุณก็บันดาล
ให้ฝนตกลงมาดับไฟจนหมด พอโดนแดดแห้งแล้วพระพายก็
บันดาลให้เกิดลมเป่าเอาเศษซากต่าง ๆ ลอยไปตกทะเลจนเกลี้ยง
เทวดาสี่สามก็ช่วยกันขั้บรรดาดปรับดินให้เรียบ เสร็จแล้วพระ
วิษณุกรรมก็เนรมิตเมืองใหม่ขึ้นมาให้เหมือนเดิม เสร็จงานแล้ว
พระวิษณุกรรมก็เอาบิลไปขอเบิกเงินจากทศกัณฐ์ แต่ทศกัณฐ์
ทำหน้าตายแล้วชักดาบซามูโรมาวางบนโต๊ะ ทำให้พระวิษณุ
กรรมต้องรีบล่าถอยกลับสวรรค์ไป

ทศกัณฐ์พาญาติโยมทั้งหมดขึ้นบุษบกแล้วพาวนดูพระนคร
กันจนทั่ว เมื่อแยกย้ายกันเข้าจับจองปราสาทราชฐานตำแหน่ง
ต่าง ๆ แล้ว เจ้ากรุงลงกาจึงสั่งให้เปาวนาสุรจัดพิธีสมโภชพระ
นครเจ็ดวันเจ็ดคืน จ่ายเบี้ยเลี้ยงซื้อเนื้อซื้อถักรับเลี้ยงดูพลยักษ์
ทั้งหลายให้อิ่มหน้าทั่วกัน

ฝ่ายพญาลิงทั้งสามก็เดินทางกลับถึงเขาคันธมาทน์ มาถึง
ที่ประทับก็ไม่เห็นพระราม พวกลิงทหารยามก็บอกว่าพระราม
ไปลงสรงที่เฉลิมบุรี ทั้งสามก็ตามไปถึงเฉลิมบุรี พระรามสรง
น้ำซัดซึ่โคลเรียบร้อยแล้วก็หุงผ้าขาวมาเดินขึ้นฝั่ง เห็นพญาลิง
ทั้งสามนั่งถวายเป็นงคมอยู่ก็ตรัสทักว่า

“ว่ายังไงวะ ไ้สามตัว ได้เรื่องไหม”

หนุมานยิ้มกริม รีบทูลเอาความดีความชอบว่า

“ได้เรื่องพะยะค่ะ หม่อมฉันเอาแหวนกับสไบไปถวาย
หม่อมแม่สีดาแล้ว ที่แรกท่านไม่เชื่อ แต่พอหม่อมฉันเล่าเรื่อง
เลิฟแอนด์เฟิสท์ไชท์ท่านก็เชื่อ ท่านยังสบายดีอยู่พะยะค่ะ ยังไม่
ถูกทศกัณฐ์ปล้ำ แต่ถ้าพระองค์ไปช่วยซ้าก็ไม่แน่ ก่อนออกจาก
กรุงลงกามาหม่อมฉันก็จัดการเผากรุงเสียวอดวายเลยพะยะค่ะ”

พระรามขมวดพระขนง

“อะไรของเอ็ง เผากรุงลงกา”

“อ้าว พวกยักษ์มันฆ่าหม่อมฉันไม่ได้ หม่อมฉันเลยออก
อุบายให้มันจุดไฟที่ตัวหม่อมฉัน แล้วหม่อมฉันก็วิ่งเพ่นพ่านไป
ทั่วกรุง ไฟเลยไหม้กรุงลงกาอดวายหมดเลยพะยะค่ะ”

พุดจบหนุมานก็หัวเราะคิกคัก แต่พระรามกระที่บบาทตั้ง
ตูป แล้วก็ยกพระบาทขึ้นมาถู สูดพระโอษฐ์เบาๆเพราะกระที่บ
ถูกก่อนกรวดเข้า

“ไอ้หนุมาน ไอ้ลิงสูริ์ กูใช้ให้มึงไปส่งข่าวเมียกู มึง
เสือกไปเผากรุงลงกา ป่านนี้เมียกูไม่กลายเป็นไก่อปิ้งไปแล้วหรือ
ไอ้เปรต”

คราวนี้หนุมานทำหน้าแหย แล้วทูลเสียงอ่อย

“ไม่เป็นหรอกพะยะค่ะ อุทยานมันอยู่นอกเมือง ไฟคงไป
ไม่ถึง”

พระรามถอนพระทัยใหญ่

“ถึงยังงั้นทศกัณฐ์มันก็จะโกรธว่ามึงเป็นต้นเหตุ แล้ว
ไปเอาโทษกับเมียกูก็ได้ มันอาจจะฆ่าเมียกูเสียก็ได้”

หนุมานทำตาปริบๆ ทูลว่า

“คงไม่เป็นเช่นนั้นดอกพะยะค่ะ ทศกัณฐ์มันรักหม่อมแม่
ยังกะดวงใจ อีกอย่างหม่อมฉันก็แปลงกายเป็นลิงป่า มันไม่รู้
ว่าหม่อมฉันเป็นทหารของพระองค์ มันคงไม่ทำอะไรกับหม่อม

แม่ แต่ถ้าเกิดเหตุกับหม่อมแม่เพราะหม่อมฉันจริง หม่อมฉัน
ก็ยอมถวายชีวิตพะย่ะค่ะ”

พระรามถอนฉิว

“ถวายชีวิตกะห่าอะไร ใครจะฆ่ามึงให้ตายได้ล่ะ ไอ้เปรต”

ว่าแล้วก็หันไปทางองคตกับชมพูพาน

“เฮ้ย เอ็งสองตัวล่ะ มีความเห็นยังไงในเรื่องนี้ ข้าควร
จะลงโทษไอ้หนูมานยังไง”

องคตหัวเราะจนเห็นฟันหลอ

“พระองค์ออกกฎหมายนิรโทษกรรมให้หนูมานเถิดพะย่ะค่ะ
คงไม่เกิดเรื่องร้ายกับพระมเหสี เอาไว้ได้ความว่าเกิดเรื่องค่อย
จัดการกับมัน เวลานี้ยังต้องใช้หนูมานเป็นกำลังในการทำ
สงครามพะย่ะค่ะ”

พระรามพยักพระพักตร์ กระแอมเบาๆ แล้วหันมาเล่น
บทเจ้านายใจดี

“ข้าก็ว่ายังงั้นแหละ ที่เอะอะไปก็เพื่อเตือนมัน ที่หลังจะ
ได้ไม่บุ่มบ่ามอีก นี่ เฮ้ย ไอ้หนูมาน ก่อนพวกเอ็งไปเข้าได้

ออกปากว่าใครทำสำเร็จกลับมาเวลาไหน ข้าทรงอะไรอยู่ก็จะให้สิ่งนั้น เวลาที่ข้าทรงผ้าขาวม้าอยู่ ข้าก็จะแก้ไขเองตามที่ได้สัญญาไว้”

หนุมานอ้าปากหวอ

“ว่า พระองค์ก็ไป แยมะสิพะยะคะ เป็นคนอยู่ดี ๆ ก็ดีอยู่แล้ว อย่างกลายร่างเป็นเปรตเลยพะยะคะ”

“แล้วกัน ข้าก็เอาผ้าแห้งมาเปลี่ยนก่อนสิโว้ย ไม่ใช่จะแก้ส่งให้เองแล้วข้าก็ยื่นล่อนจ้อนแย้มฟ้าทำดิน”

หนุมานฟังแล้วก็ทำตาละห้อย

“เปลี่ยนเครื่องทรงเป็นเครื่องกษัตริย์เสียก่อนแล้วค่อยเอาเครื่องกษัตริย์ประทานให้หม่อมฉันไม่ดีกว่าหรือพะยะคะ”

พระรามสั่นเศียร

“ไม่ได้หรอก มันจะผิดคำพูด เฮ้ย ใจจ้อโว้ย ไปเอาผ้าขาวม้าผืนใหม่มาให้ข้าที”

ถึงที่คอยรับใช้อยู่รีบวิ่งไปที่พลับพลาแล้วหยิบผ้าขาวม้ามา
ให้พระราม พระรามจัดการผลัดผ้าแล้วโยนผืนเปียกมาให้หนุ
มาน หนุมานสะดุ้งโหยง รีบรับเอาไว้แล้วถามว่า

“พระองค์จะไม่ซักก่อนหรือพะยะค่ะ”

“ซักทำไมวะ เอ็งเอาไปตากให้แห้งแล้วเก็บเอาไว้ หรือ
เอ็งจะเอามาหนุนอาบน้ำซักก็ไม่ว่า เพราะขำให้เอ็งแล้ว”

ว่าแล้วนารายณ์อวตารก็เสด็จไปยังพลับพลา ทรงเครื่อง
กษัตริย์แล้วจึงเสด็จออกขุนนาง ปรีक्षाเรื่องการทำสงคราม
กับยักษ์